

LBRIS

We know
books

Nathalie Somers

JE ME SOUVIENS, REBECCA

FATA FĂRĂ NUME

Ediție bilingvă

Traducere din limba franceză
de Diana Morărașu

forteen | 2022

Chapitre I

— Pousse-toi un peu ! Je ne vois rien !

Un frémissement parcourut les buissons.

— Ben mon vieux, t'avais qu'à arriver le premier ! rétorqua une voix aux inflexions étranges.

Passant des aigus aux graves sans transition, elle présentait toutes les caractéristiques d'un organe vocal en train de muer.

Les branches s'agitèrent encore une fois, et un deuxième visage, illuminé par deux yeux bleus et une chevelure blonde, apparut entre les feuillages.

— Ça y est ! Je la vois ! Mince alors, elle a déjà dépassé la ferme des Jouve ! Aujourd'hui, la Galoche est drôlement à l'heure, dis donc !

Comme pour saluer cette remarque admirative, le sifflet de la locomotive à vapeur retentit deux fois.

— Eh oui, mon Pierrot, tout le monde n'est pas aussi lent que toi !

— Oh ça va, Dédé ! Si tu cours plus vite, c'est juste parce que tu as deux ans de plus que moi. Mais un jour, tu verras, je te battraï...

Indifférent à leurs chamailleries, le train continuait son petit bonhomme de chemin et s'apprêtait à entrer en gare du Chambon-sur-Lignon.

Tout à son observation, André ne releva pas la remarque de son petit frère. Ses cheveux châtain et ses yeux noirs auraient pu le faire paraître terne auprès de son lumineux cadet, mais l'intensité de son regard et l'énergie dégagée par son visage interdisaient une telle pensée.

Capitolul I

— Dă-te puțin mai încolo! Nu văd nimic!

Un freamăt străbătu tufișurile.

— N-aveai decât să ajungi primul, bătrâne! i-o întoarse o voce cu inflexiuni ciudate.

Făcând trecerea de la ascuțite la grave fără nicio tranziție, avea toate caracteristicile unui organ vocal în plină transformare.

Crengile se mișcă din nou și dintre frunze apăru un al doilea chip, luminat de o pereche de ochi albaștri și un ciuf blond.

— Gata! O văd! Măi să fie, a trecut deja de ferma lui Jouve! Ce să vezi, azi La Galoche e ciudat de punctuală!

Ca pentru a saluta această remarcă admirativă, locomotiva cu aburi șuieră de două ori.

— Ei da, Pierrot, nu toată lumea e așa de înceată ca tine!

— Las-o baltă, Dédé! Alergi mai repede numai pentru că ești cu doi ani mai mare decât mine. Dar ai să vezi tu, într-o bună zi te bat eu de...

Indiferent la ciorovăielile lor, trenul își vedea de drum și tocmai se pregătea să intre în gara din Chambon-sur-Lignon.

Concentrat la postul lui de observație, André nu luă în seamă remarca fratelui său mai mic. Părul castaniu și ochii negri l-ar fi putut face să pară șters pe lângă fratele lui cel blond, dar intensitatea privirii și energia care i se putea citi pe chip interziceau un astfel de gând.

Alors que le sifflet déchirait de nouveau le calme de la campagne et que les roues métalliques de la locomotive ralentissaient en grinçant, André lança :

— Alors, tu paries quoi ? Les départements ?

Bien qu'étant le plus jeune, Pierrot possédait une mémoire d'éléphant qui lui permettait de retenir sans difficulté toute la liste des départements de France ainsi que les numéros correspondants. Avec le contrôle de géographie prévu la semaine suivante, c'était un atout non négligeable.

Pour obtenir le même résultat, André devait passer des heures à étudier. Et il avait horreur de ça. Pourquoi donc ne pas essayer de profiter, lui aussi, des facultés de son jeune frère ?

— T'es pas fou, non ? T'as déjà oublié les coups de règle du père Renard quand il a découvert que tu copiais sur moi les dates de la Révolution française ?

— Si tu t'étais pas transformé en statue de sel quand il t'a regardé, on se serait jamais fait prendre !

Comme il prononçait ces paroles, André vit que le train s'était enfin immobilisé. Tant pis pour les départements. Pierrot était trop trouillard. Sans laisser à son frère le temps de protester, il haussa les épaules, agacé, et fit une nouvelle proposition :

— Celui qui perd porte la gibecière de l'autre pendant deux jours.

— Ça marche pour moi, répondit Pierrot précipitamment, soulagé qu'André ait laissé tomber son idée première.

Les voyageurs n'allaient plus tarder à descendre. Il fallait faire vite.

— Alors, tu dis qu'il y en aura combien ? souffla André.

— Cinq.

— Pfff ! Moi, je dis huit.

Les yeux fixés sur la bande de graviers qui servait de quai à la gare, ils commencèrent à compter à voix haute :

— Un, deux, trois, quatre...

— Ah non, c'est Jeannot. Lui, il compte pas, il revient juste de chez sa tante de Saint-Étienne !

Voyant un autre garçon descendre du train, Pierrot reprit :

— Cette fois, ça fait quatre.

Șuieratul locomotivei sfâșie încă o dată calmul peisajului rural și roțile metalice ale trenului începură să încetinească, scârțâind.

— Hai să vedem, pe ce pariezi? zise André precipitat. Pe departamente?

Cu toate că era cel mai mic dintre ei doi, Pierrot avea o memorie de elefant, care îi permitea să țină minte fără dificultate toate departamentele Franței, alături de numerele corespunzătoare. Cum peste o săptămână îi aștepta o lucrare de control la geografie, era un atu deloc neglijabil.

Pentru a obține același rezultat, André trebuia să învețe ceasuri de-a rândul. Și avea oroare de buchiseală. Așa că de ce să nu încerce să profite și el de capacitățile fratelui mai mic?

— Ești nebun? Ai uitat ce rigle am încasat de la taica Renard când te-a prins copiind de la mine datele Revoluției Franceze?

— Dacă nu te-ai fi preschimbat în stâlp de sare când s-a uitat la tine, nu ne-ar fi prins niciodată!

Tocmai când rostea aceste cuvinte, André observă că în sfârșit trenul se opri. Cu atât mai rău pentru departamentele alea. Oricum Pierrot era prea fricos. Fără a-i da timp fratelui său să protesteze, ridică din umeri agasat și făcu o nouă propunere:

— Cine pierde cară ghiozdanul celuilalt timp de două zile.

— Îmi convine, zise Pierrot dintr-o suflare, ușurat că André a renunțat la prima idee.

În curând, călătorii aveau să înceapă să coboare. Trebuiau să se miște repede.

— Hai, repede, zi, câți o să fie? șopti André.

— Cinci.

— Pfff! Eu zic opt.

Cu ochii lipiți de cărarea de pietriș care slujea drept peron, începură să numere cu voce tare:

— Unu, doi, trei, patru...

— A, nu, ăla-i Jeannot. El nu se pune, doar se întoarce de la mătușa lui din Saint-Étienne!

Văzând un alt băiat care cobora din tren, Pierrot reluă:

— Cu el sunt patru.

Sans lui prêter attention, André poursuit lentement :

— ... Cinq, six, sept...

— Non ! Ça fait six, je te dis ! Et puis de toute façon, tu vois bien que c'est fini, le contrôleur referme les portes.

Alors que le pari semblait être définitivement perdu pour l'un et pour l'autre, une retardataire jaillit soudain de la dernière voiture. Même de là où ils se trouvaient, sa chevelure rousse paraissait de l'or en fusion.

— Ah ben elle, ça doit être une cousine aux Argaud, ricana Pierrot en faisant allusion à la famille de rouquins qui fréquentaient la même école qu'eux.

Un instant silencieux, le regard rivé sur elle, André répondit d'une voix qui avait brutalement plongé dans les graves :

— Imbécile, eux, ils sont poil de carotte. Elle, c'est comme un feu de la Saint-Jean.

Devant le regard ahuri de son frère, André se ressaisit d'un coup. Les déclarations poétiques, cela ne lui ressemblait guère. Qu'est-ce qui lui avait pris de dire une chose pareille ? Et devant Pierrot en plus !

Aussitôt, il se redressa et, sur un ton autoritaire, il enchaîna très vite :

— ... Et de huit ! J'ai gagné !

Lançant sa gibecière aux pieds de son frère, il s'éloigna en courant. Instantanément, Pierrot oublia la fille et hurla :

— Jeannot, y compte pas !

— On avait dit « tous les enfants », répliqua André par-dessus son épaule.

— Oui, mais ça voulait dire les nouveaux, ceux qu'on connaît pas...

Donnant un coup de pied dans le sac de son frère, Pierrot se mit à brailler :

— T'es qu'un sale tricheur ! Ta gibecière, je la porterai pas.

Et, la laissant sur place, il partit à la poursuite de son aîné.

Ce dernier s'était déjà arrêté et le regardait venir vers lui en souriant. À vrai dire, il se fichait pas mal du pari. Il avait surtout voulu faire oublier à Pierrot sa réaction étrange. Et ça avait marché.

— Te fâche pas, on va dire que c'est match nul, le rassura-t-il quand son frère arriva à sa hauteur.

Fără a-i da atenție, André continuă lent:

— ...Cinci, șase, șapte...

— Nu! Sunt șase, ascultă la mine! Și oricum, vezi și tu că s-a terminat, controlorul închide ușile.

Exact când pariul părea definitiv pierdut și de unul, și de celălalt, o pasageră întârziată țâșni dintr-odată din ultimul vagon. Chiar și de la distanța la care se aflau, părul ei roșu părea un șuvoi de aur topit.

— Asta trebuie să fie o verișoară a fraților Argaud, spuse Pierrot cu un rânjel, referindu-se la familia de roșcați care mergea la aceeași școală cu ei.

După o clipă de tăcere, cu ochii ațintiți asupra fetei, André răspunse cu o voce care devenise brusc gravă:

— Tontule, ăia-s roșcați ca morcovul. Ea e ca un foc de Sfântul Ioan.

În fața privirii nedumerite a fratelui său, André își luă seama repede. Nu-i stătea în fire să facă declarații poetice. Ce-l apucase să zică una ca asta? Și încă în fața lui Pierrot!

Se ridică imediat și, pe un ton autoritar, turui în mare viteză:

— ...Și opt! Am câștigat!

Aruncându-și ghiozdanul la picioarele fratelui său, se depărtă în goană.

Pierrot uită imediat de fată și strigă:

— Jeannot nu se pune!

— Am stabilit „toți copiii“, îi aruncă André peste umăr.

— Da, dar asta înseamnă ăia noi, pe care nu-i cunoaștem...

Dând cu piciorul în ghiozdanul fratelui său, Pierrot începu să strige:

— Ești un trișor! N-am de gând să-ți car ghiozdanul.

Și, lăsându-l pe jos, alergă după fratele său mai mare.

Acesta din urmă se oprise deja și, zâmbind, se uita la cel mic cum vine spre el. De fapt, nici nu-i prea păsa de pariu. Voise să-l facă pe Pierrot să uite de reacția lui ciudată. Și reușise.

— Nu fi supărat, hai să spunem că e remiză, își liniști el fratele când acesta ajunse în dreptul lui.

Il lui donna une bourrade affectueuse, puis il courut chercher sa gibecière. Il en profita pour jeter un coup d'œil à travers les branches. Les abords de la gare étaient maintenant déserts.

En rejoignant son frère, André repensa à la fille. Descendue après les autres, elle s'était retrouvée seule à côté du train qui repartait, avec pour tout bagage un petit sac noir qu'elle tenait à deux mains.

Il se demandait ce qu'elle avait bien pu faire après leur départ, et puis il s'exaspéra de se poser autant de questions. Les autres s'étaient toujours bien débrouillés. Il en serait de même pour elle.

Non, il ne s'était jamais inquiété auparavant pour tous ces gens que la Galoche déversait régulièrement sur les rives du Chambon. Il secoua la tête et déclara :

— On ferait mieux de se dépêcher. Papa doit déjà nous attendre.

Îi dădu o palmă afectuoasă pe spate și fugi să-și ia ghiozdanul. Profită de ocazie ca să mai arunce o privire printre crengi. Împrejurimile gării erau acum pustii.

Prinzându-l din urmă pe fratele său, André se gândi din nou la fată. Coborâse după toți ceilalți și se pomenise singură lângă trenul care tocmai se punea în mișcare, cu un sac negru, mic, pe care-l ținea cu amândouă mâinile.

Se întrebă ce-o fi făcut după plecarea lor, apoi se enervă că își pune atâtea întrebări. Ceilalți s-au descurcat de fiecare dată. La fel va face și ea.

Nu, până atunci nu-și făcuse niciodată griji pentru oamenii pe care La Galoche îi vărsa cu regularitate pe malurile apelor din Chambon. Scutură din cap și rosti:

— Am face bine să ne grăbim. Probabil că tata ne așteaptă deja.

Chapitre II

Lorsqu'ils arrivèrent enfin à La Suchère, ils étaient franchement en retard. Le soleil de ce mois d'avril 1942 était bas dans le ciel, et la nuit ne tarderait plus à tomber. André se mordit les lèvres. Ils allaient certainement payer cher leur expédition au Chambon.

— Flûte ! laissa-t-il échapper.

Un meuglement provenant de l'étable leur apprit alors que les vaches y étaient déjà.

— Et reflûte ! gémit Pierrot. Quelqu'un a dû les rentrer à notre place ! Pourvu que ce ne soit pas le père !

André regarda son frère et vit qu'il affichait un sourire crispé. Si Pierrot craignait les corrections de M. Renard, il redoutait encore bien davantage celles du père.

Peu pressés d'avoir à rendre des comptes, ils ralentirent le pas en pénétrant dans la cour. Ils découvrirent alors la façade de la ferme et s'arrêtèrent net, frappés par un détail insolite.

— Dis, t'as vu les volets ?

— Oui, c'est bizarre, ils sont déjà tous fermés.

— D'habitude, renchérit André, Jeannine les laisse ouverts le plus longtemps possible.

— Ouais, c'est pas son genre de tourner l'interrupteur avant que ce ne soit absolument nécessaire !

Intrigués et inquiets, les deux garçons s'approchèrent lentement du bâtiment et vinrent coller l'oreille au panneau de bois.

Capitolul II

Când ajunseră în sfârșit în La Suchère, întârziaseră deja bineșor. Soarele aceluia aprilie 1942 era la asfințit, peste puțină vreme avea să se lase noaptea. André își mușcă buzele. Aveau să plătească scump excursia lor la Chambon.

— La naiba! îi scăpă.

Mugetul care răzbătea dinspre staul îi vesti că vacile erau deja acolo.

— Chiar că la naiba! gemu Pierrot. Se pare că le-a adus altcineva în locul nostru! Numai să nu fi fost tata!

André se uită la fratele lui și îl văzu zâmbind crispat. Dacă Pierrot se temea de pedepsele domnului Renard, de ale tatei îi era mult, mult mai teamă.

Cum nu erau prea dornici să dea socoteală, încetiniară puțin pasul când intrară în curte. Ochii le picară pe fațada fermei și rămaseră pe loc, frapați de un detaliu insolit.

— Ia zi, ai văzut obloanele?

— Da, e ciudat, toate sunt închise.

— De obicei, adăugă André, Jeannine le lasă deschise cât mai mult cu putință.

— Mda, nu e stilul ei să aprindă lumina dacă nu e absolut necesar!

Intrigați și îngrijorați, cei doi băieți se apropiară încet de clădire și își lipiră urechile de tâbliile de lemn ale obloanelor.